

γραφῇ αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Λυκούργου δτε οὗτος καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ θεάτρου ἐκκύνισεν. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀναγραφομένων νικῶν παλαιότερα εἶνε ἡ ἐν C. I. A. II, 971 α ἀναγραφομένη νίκη τοῦ Αἰαγύλου χορηγούτου τοῦ Περιχλέους· τὴν ἀναγραφὴν ταύτην ἀναφέρει ὁ Kähler (σελ. 106 καὶ 107) εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας (467). Ὁ Bergk (Rheinisches Museum τόμ. XXXIV σ. 301 κ. ἐ.) ἐσφαλμένως ἀνάγει αὐτὴν εἰς Ὀλυμ. 80,1· διότι καὶ ἀκόμη ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ περσῆχον ἡμῶν ἐκεῖτο ὑπὸ τὸ C. I. A. II, 971 α, πρέπει μεταξὺ τῶν δύο τούτων νὰ παραδεγθῶμεν τουλάχιστον μίαν ἀναγραφὴν, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐν στήλῃ 2 στ. 1-2 τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἐχορήγηται καὶ ἐδίδασκον, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τὴν πραγματικὴν νικὴν τῆς Ὀλυμπ. 80,1 ἀναγραφῆς. Ὁρθῇ ὁμως εἶνε ἡ τοῦ Bergk (σελ. 331 σημ. 1) παρατήρησις ὅτι ἐν C. I. A. II, 971 β στ. 14 ἐκεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Εὐπλόιδος· διότι ἐκ τῆς I ὑποθέσεως τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ ἀρχόντος Ἀλκαίου ἐν ἅτεσι πρῶτος ἦν Εὐπολις Κόλαξιν. Ἡ τελευταία ἀναγραφὴ νικῶν εἶνε ἡ ἐπὶ ἀρχόντος Ἀριστοφάνους (331 Ὀλυμπ. 112,2) ἡ ἐν C. I. A. II 971 ε στήλ. 2 ἀναγραφομένη.

Δύο τινὰ παρατηρούμεν ἐν παρόδῳ· πρῶτον ὅτι ὅσων νεώτεροι εἶνε αἱ ἀναγραφόμεναι νικαί, τοσοῦτω πληρέστεραι εἶνε αἱ ἀναγραφαί, ὡς ἐκτείναι π. χ. ἐν αἷς προστίθεται καὶ ὁ πραγματικὸς ὑποκριτής (C. I. A. II, 971 β στ. 6 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ στήλ. 3 στ. 8)· δεύτερον ὅτι πάσης ἀναγραφῆς τὸ ἐ τῆς ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχόντος κεῖται ἐκτός τῆς καθέτου τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν στίγων· νομίζομεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς εὐχερῆ ἀνέυρεσιν τῶν ἀναζητουμένων νικῶν.

Ὡς συνεγριζομένων τῶν ἀνασκαφῶν εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα τεμάχια τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ οὕτω δυνηθῶμεν καὶ πάλιν ἐκτενέστερον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΜΑΤΑ

Εἰς τὴν ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Εἰς τὰς σημειωθείσας τοῦ χαράκτου ἀδελφείας προσθετέαι ἀκόμη καὶ αἱ ἐξῆς· Β, στ. 59 τάττεσθαι ἀντὶ τοῦ τάττεσθαι, ἥτις καὶ ὑπεδείχθη ἐν τῇ μεταγραφῇ, καὶ Β, στ. 38 λίθοι ἀντὶ τοῦ λίθοι πιθανός, ὁπότε καὶ ἡ ἑλὴ αὕτη φράσις ἡδύνετο νὰ συμπληρωθῇ τέμνειν δὲ καὶ μείζους λίθος. Ἰδικαί μου δὲ ἀδελφαί εἶναι Β, στ. 87 ΚΑΛΕΙΑ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λίθῳ ὀρθῶς φερομένου ΚΑΙΛΕΙΑ. Β, στ. 20 τὸ δεύτερον γράμμα δὲν διακρίνεται σαφῶς, πάντως ὁμως δὲν εἶναι Ο. Β, στ. 52 τὸ τελευταῖον γράμμα διεκρίνα κατόπιν ὡς I, ὥστε ἡδύνετο καὶ Γ μάλλον νὰ ἦναι. Α, στ. 21 τὸ τελευταῖον γράμμα ἀνέγνωσα μάλλον ὡς Ο. Β, στίχ. 68-69 τῆς μεταγραφῆς ἀντὶ τοῦ τετρίποδος γράφ. τετράποδας.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 22 Φεβρουαρίου 1887.

Δ. Φ.

ΕΠΗΝΟΡΘΩΣΙΣ

Τὸ ἀνάγλυφον περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν σελ. 179 εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882 πρὸς τὸ 1883 πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενῶνος, καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν Παρανασφ., τόμ. Ζ'. 1883 σελ. 277 ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, πραγματευομένου περὶ ἐνὸς μόνον τῶν τεμαχίων τοῦ ἀναγλύφου καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδῃ, 1883 σ. 42 ὑπὸ Κ. Δ. Μυλωνᾶ. Ὑψος ἔχει τὸ ἀνάγλυφον 0,67, πλάτος 0,63. Ῥητέον δὲ ὅτι οὐχί, ὡς ἐκ παραδρομῆς εἶπομεν, δύο γυναικεῖαι μορφαὶ μεγάλαί ἀπέαντι τῆς Ἀθηνᾶς εἰκονίζονται (οὕτω λέγεται καὶ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1883 σ. 42), ἀλλὰ μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεῖα.

Β. Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 31 ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἀρθροῦ « Ἀνασκαφαὶ κτλ. » ἀνάγνωθι: (Πίναξ 4).

(Ἐξεδόθη τῇ 15ῃ Μαρτίου 1887.)